

Η θαυμαστή αλλαγή (π. Δημητρίου Μπόκου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάποτε τα πουλιά περπατούσαν στη γη σαν όλα τα ζώα. Μια μέρα όμως ο Θεός τους είπε: «Πάρτε αυτά τα φορτία και πηγαίνετέ τα παραπέρα». Και έβαλε πάνω στους ώμους τους ένα βάρος, που δεν ήταν άλλο από τις δύο φτερούγες.

Στην αρχή τα πουλιά ένοιωθαν τις φτερούγες πράγματι σαν βάρος, μα, καθώς προχωρούσαν, αυτό όλο και λιγόστευε. Ωσπου στο τέλος, τα φτερά από φορτίο έγιναν η δύναμη που τα απογείωσε. Αντί να σηκώνουν τα πουλιά τις φτερούγες, σήκωναν οι φτερούγες τα πουλιά. Τα φτερά από βάρος έγιναν η δύναμη που χάρισε απεριόριστη ελευθερία στα πουλιά.

Τι θαυμαστή αλλαγή!

Τό ίδιο κάνει όμως καί σέ μάς ο Θεός.

- Ελάτε εδώ, μας λέει. Σκύψτε, για να βάλω στον τράχηλό σας τον ζυγό μου. Πάρτε στους ώμους σας αυτό το βάρος και προχωρήστε. Μην το φοβάστε, είναι μικρό βάρος.

Όμως εμείς; Ακούμε για βάρος; Αντιδρούμε αμέσως. Αδύνατον! Πως θα αντέξουμε να κουβαλάμε συνέχεια ένα ζυγό; Δεν μας φτάνουν τα βάρη που μας φορτώνει η ζωή; Πρέπει να μας φορτώνει και ο Θεός;

Ποιά είναι τα βάρη της ζωής; Τα ποικίλα βάσανα και οι δυσκολίες της. Και επιπλέον τα βάρη που φορτώνουμε στον εαυτό μας με τις αμαρτίες μας.

Ποιό είναι το βάρος που μας βάζει ο Θεός; Είναι ο νόμος του, οι εντολές του. Το φορτίο με το οποίο υπόσχεται ο Θεός να ελαφρύνει τα υπόλοιπα φορτία μας.

- Ελάτε σε μένα, λέει, όλοι «οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι» και εγώ θα σας αναπαύσω. Γιατί το δικό μου φορτίο είναι ελαφρύ. «Άρατε τον ζυγόν μου εφ' υμάς» και θα βρείτε ανάπαυση και ειρήνη στις ψυχές σας. Θα δείτε στην πράξη πόσο πράος και ταπεινός πατέρας σας είμαι. Θα γνωρίσετε εκ των πραγμάτων ότι «ο ζυγός μου χρηστός». Είναι μαλακός στον τράχηλο και ωφέλιμος στην ψυχή σας. «Και το φορτίον μου ελαφρόν εστιν» (Ματθ. 11,29-30). Υπόσχεται ότι «αι εντολαί

αυτού βαρείαι ουκ εισίν» (Αΐω. 5, 3).

Εμείς νομίζουμε πως ο νόμος του Θεού είναι ασήκωτο βάρος. Ένας τεράστιος κώδικας με ατέλειωτες προσταγές και απαγορεύσεις. Όμως ο νόμος του Θεού είναι βασικά μία και μόνο εντολή: «Αύτη εστίν η εντολή... ην είχομεν απ' αρχής, ίνα αγαπώμεν αλλήλους. Και αύτη εστίν η αγάπη, ίνα περιπατώμεν κατά τας εντολάς αυτού» (Βΐω. 5-6). Όλες οι εντολές του συνοψίζονται στην εντολή της αγάπης. Και πάλι, αγάπη είναι το να ζούμε σύμφωνα με όλες τις εντολές του. Γιατί τότε μόνο ενεργούμε σωστά απέναντι σε όλους. Και στον Θεό και στους ανθρώπους.

Το βάρος δηλαδή που μας φορτώνει ο Θεός, είναι η πρόσκληση σε αγαπητική ελεύθερη σχέση προς όλους. Οι εντολές του δεν είναι παρά τα απλά βήματα στο ξεδίπλωμα της σχέσης αυτής. Το ρίσκο μιας σχέσης αγάπης είναι το βάρος που βάζει πάνω μας ο Θεός. Και στην αρχή φαίνεται όντως δύσκολο. Πως να τους αγαπήσεις όλους; Ακόμα και τον εχθρό σου; Μα όσο προσπαθείς, το βάρος όλο και λιγοστεύει. «Ολίγον εκοπίασα και εύρον εμαυτώ πολλήν ανάπαυσιν» (Σοφ. Σειράχ 51, 27). Και στο τέλος το βάρος εξαφανίζεται εντελώς. Σου γίνεται χαρά το ν' αγαπάς. Σε κάνει να πετάς.

Θα δέχονταν τώρα τα πουλιά να τους αφαιρέσουμε τα φτερά τους; Ποτέ και με τίποτα. Εμείς γιατί προτιμάμε να σερνόμαστε, ενώ μπορούμε να πετάξουμε στα ύψη;

Οι εντολές του Θεού «βαρείαι ουκ εισίν». Έτσι λοιπόν ας τις βλέπουμε κι εμείς. Όχι σαν βάρος, μα σαν φτερά ανάλαφρα, που μας ανεβάζουν στον ουρανό. Στο χέρι μας είναι να πραγματοποιήσουμε αυτή τη θαυμαστή αλλαγή.

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com